

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 13 червня 1987 року

№ 71 (3890).

Ціна 2 коп.

Хороший настрій у молодого майстра машинного доїння колгоспу «Росія» Олександрійського району Євгенії ШПАК: вона успішно справляється з виконанням соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 70-ї річниці Великого Жовтня (з початку року надоїла від корови понад 1100 кілограмів молока), а середньодобовий надій в її групі — 9—9,5 кілограма. Це один з найкращих показників на МТФ № 1, де працює кандидат у члени КПРС.

А ще Євгенія відзначається активністю в громадській роботі. Вона редагує стінну газету «Тваринник», сумлінно виконує накази виборців, які свого часу обрали її депутатом Михайлівської сільської Ради.

Фото М. ПАЛЬЧИНА.

Сьогодні попереду:

Підбито підсумки обласного соціалістичного змагання молодих доярок за п'ять місяців нинішнього року, присвяченого 70-річчю Великого Жовтня. Найвищих результатів добились:

Світлана МЕЛИШЕНКО з колгоспу імені Калініна Ульяновського району, яка надоїла по 2430 кілограмів молока на корову.

Валентина БАСИСТА з колгоспу імені Фрунзе

Кіровоградського району — 2139.

Надія ЖИВОТОВСЬКА з колгоспу імені Шевченка Ульяновського району — 2129.

Ольга КРИВНЯ з колгоспу імені Шевченка Ульяновського району — 2114.

Марія АРТЕМЕНКО з колгоспу «Росія» Новоукраїнського району — 1858.

Надія ДІДУСЕНКО з колгоспу «Росія» Онуфріївського району — 1849.

Валентина ШАШЛО з колгоспу імені XXV з'їзду КПРС Онуфріївського району — 1783.

Анатолій КОРНІЄНКО

— дояр колгоспу імені Горького Долинського району — 1766.

Світлана БРУНЬ з колгоспу «Мир» Гайворонського району — 1731.

Алла ТИКВА з колгоспу імені Горького Долинського району — 1689.

Надія КРИСЬКО з колгоспу імені Куйбишева Гайворонського району — 1575.

Ганна ПОНОМАРЧУК з Салківського цукрокомбінату Гайворонського району — 1561.

Тетяна БЕРЕЗНЮК з колгоспу імені Ульянова Маловіківського району — 1552.

Тваринництво — царний фронт

ДОПОМАГАЄ ЕЛЕКТРОПАСТУХ

У колгоспі імені Крупської Кіровоградського району сповна використовують резерви підвищення продуктивності громадської худоби.

Пам'ятається, електропастухи (оголений електрод, компактна батарея невисокої напруги, спеціальні штирі для розвішування електроду) колись викликали незрозумілість у тваринників колгоспу імені Крупської. Років десять тому — тоді тільки почали впроваджувати новинку. А незадовго заступник голови правління колгоспу по кормовиробничству Л. Я. Безпалий уже ділився здобутками: «Ми взяли з пасовища в 1980 році 1730 тонн, а в 1981 році — 2850, цього року — майже 3 тисячі тонн зеленої маси з гектара. В 1980 році випасали майже 1000

голів, в 1981 — 2105, а в цьому році на пасовищах знаходиться 2500—2600 тварин. Для цього у нас зроблено 12 постійно діючих загонів, які розміщуються безпосередньо біля пасовищ».

Сьогодні — за даними диспетчера колгоспу Ольги Тюріної — у літніх таборах утримується 2864 голви великої рогатої худоби, у тому числі 945 корів. У літніх таборах знаходяться і свині.

Тваринники колгоспу за п'ять місяців одержали на корову 1340 кілограмів молока при завданні 1235 Матрія Василівна Ковальчук має за цей час на корову 1846 кілограмів молока, а комсомолка Ольга Тихоненко — 1595. З перерахуванням тварин у літні табори надій молока на корову підвищився на 200 грамів і становить сьогодні 9,1 кілограма.

Молодняк великої рогатої худоби теж пабирає доброї ваги на зеле-

них кормах, — розповідають відгодівельники Віктор Биндич та Василь Бугаєнко.

Члени цієї підрайонної ланки нинішньої весни набрали 300 бичків і згідно договору з правлінням колгоспу зобов'язалися реалізувати їх до початку зимової ваги не менше як 400 кілограмів кожного. Завдання підком реалізувати колектив уже добивався подібного показника.

А шестикласник Сашко Бугаєнко не знає цих цифр. Він просто допомагає батькові в роботі. Почув пообіцяється бути «при ділі» і на опиролі. Не обходиться і без пригод: інколи вночі несподівані гості — козулі. Потрапляють в загорожі, звальюють штирі електропастуха. Дорослим це завдає немало клопоту. А Сашкові по душі — як не як, пригода. Буле ще розповісти товаришам після калібука.

Д. ЦІПЕНКО.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

— Євгене Георгійовичу, здобути вашого господарства відомі далеко за межами області, його досвід вважається, узагальнюється. Нещодавно, знаємо, про кооператив розповідала «Правда», відзначивши високу рентабельність виробництва, вміння господарювати. А з чого почалася «Зоря»?

— Ще на початку 70-х років на околиці обласного центру було створено рядгосп, підпорядкований Міністерству торгівлі. Основним завданням його було виробництво свинини. Ми мали кілька тваринницьких приміщень, для годівлі поголів'я здебільшого використовували харчові відходи. Виробляли близько 500—600 тонн м'яса на рік. Звісно, що для господарства, котре підтримується на сучасній основі, сповна використовувати резерви, це — не показник...

— ... І народилася ідея створення кооперативу?

— Так. Ідея реорганізації вирізнялася, але попитом до неї стала постановою ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про під-

собні сільські господарства підприємств, організацій та установ», прийнята в грудні 1978 року. Разом з кількома підприємствами міста — виробничим об'єднанням по сіль-

ФАБРИКА М'ЯСА? НЕ ТІЛЬКИ...

НА ЗАПИТАННЯ НАШОГО КОРЕСПОНДЕНТА ВІДПОВІДАЄ ДИРЕКТОР КООПЕРАТИВНОГО ПІДСОБНОГО ГОСПОДАРСТВА «ЗОРЯ» Є. Г. ТАЛПА.

валках «Червона зірка», заводом радіоприборів, головним підприємством виробничого об'єднання «Друкмаш», «Агробудом» та «Кіровограднажмбудом» — ми створили підсобний кооператив. Спільну діяльність розпочали з розширення виробничої бази: спорудили шість капітальних тваринницьких приміщень і стільки ж літніх вигулівних майданчиків. Відповідно, зросло поголів'я тварин, на допомогу відгодівельникам прийшла сучасна техніка — кормороздавачі, гное-

транспортери, АВМ. Одним словом, усе, що характеризує рівень розвитку тваринницької галузі на сучасному етапі.

— Що ж поляє собою кооператив «Зоря» сьогодні?

— Не буде перебільшенням, якщо відповім так: потужне, багатогалузеве господарство. Виробляємо щороку близько 1500 тонн м'яса. Окрім свиней маємо на відгодівлі ще й молодняк ВРХ, величезну м'ясопереробну форму. Господарство саме займається відтворенням стада виробничого кормів. Доречі, закріплені за нами 1300 гектарів землі — це не тільки кормові угіддя. Відведення вирощуємо на них ще й овочі, маємо теплицю.

— Євгене Георгійовичу!

Але ж напевно чи участь підприємств-пайовиків у кооперативі обмежується тільки будівництвом...

— Звичайно. Вони допомагають й допомагають нам вести господарство. Що це значить? Насампе-

решт, дбають про забезпеченість кормами. Щодня виходять робітники в поле, заготовляють зелену масу на неугіддях, заплатах. Ми ж виготовляємо на АВМ вітамінні гранули, частину з яких використовуємо на годівлю худоби, а решту — обмінюємо на комбикорми. Участь у заготівлі фуражу беруть і підприємства місцевої промисловості та школярі Ленінського району м. Кіровограда.

Створення міської кормової бази для тварин-

ництва — завдання номер один. Гадаю, що добре послужити цій справі має і комсомольсько-молодіжний двомісячник, оголошений нещодавно в «Молодому комуністі».

— А як розподіляється вироблена продукція між членами кооперативу?

— В залежності від внеску партнера в спільну справу. Скажімо, кілька останніх років підприємства отримують на кожну кладену тисячу карбованців 300 кілограмів свинини. В розрахунок на робітника це складає в середньому по 32 кілограми м'яса. Ціна його — 1 карбованець 22 копійки. Продаючи, як правило, реалізується через їдальні підприємств.

— І останнє запитання: у тваринницькій галузі області існує відчутний дефіцит надвія. А як у вас вирішуються ці питання?

— На жаль, хвалитися нічим — тваринників теж не вистачає. Здається, ситуацію може проілюструвати хоча б такий факт: із 300 працівників кооперативу лише 12 — комсо-

мольці. Припускають вони сумлінно, добиваються високих результатів. Скажімо, Олена Шевчук минулого місяця одержала на інтенсивній відгодівлі свиней по 5,9 грамів приросту. Але, погодьтеся, молоді сьогодні в тваринництві повинні бути біліше, якщо не більшість, адже галузь бере на озброєння найсучасніші методи господарювання.

Як збиралося вирішувати цю проблему? Полінуємо умови праці, будемо жити до об'єкта соціалістичної боротьби. Ось і нині зводимо чотири двоквартирні будинки. Переконавшись, що з часом це дасть добрі наслідки.

Великі надії покладаємо й на комплексну програму розвитку підсобних господарств, яку прийнята і вже реалізується в області. Саме вона повинна допомогти у подоланні «вугільних» місць.

Розмову зі Є. Г. ТАЛПОЮ.

м. Кіровоград.

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ. Проблеми впровадження передової технології і нової техніки розв'язували машинобудівники країни на організованому Міністерством важкого машинобудування СРСР ярмарку технічних ідей, який пройшов у виробничому об'єднанні «Ждановважмаш».

На знімку: учасники ярмарку молоді спеціалісти виробничого об'єднання «Ждановважмаш» (зліва направо) провідний конструктор Н. І. ЛЕБЕДЬ, інженер-технолог О. В. БОГОДИЦЯ та інженер-технолог Є. М. КОСТЕЦЬКИЙ.

Фото Б. ДЕМБИЦЬКОГО.
(Фотохроніка РАТАУ).

«БАЙДУЖІСТЬ»

24 березня під таким заголовком у «Молодому комунарі» було опубліковано критичну коментарію про багаторічні страждання родини Лончинських, яка мешкає в обласному центрі по вулиці Транспортній, 34/2. Починаючи з 1975 року, подвір'я їхнього будинку постійно затоплюється водами.

Редакція одержала відповідь від заступника голови виконкому Кіровоградської районної Ради народних депутатів міста Кіровограда М. С. ТРИГУБЕНКА:

«Стаття «Байдужість», вміщену в газеті, — роз-

глянуто в Кіровоградському райвиконкомі. Силами міськкомунвідділу вжито заходів по ремонту тротуарів, розчищенню та поглибленню водостоків між житловим будинком № 20 по проспекту Перемоги та домоволодінням Лончинських. Додатково відсипано тротуар зі щебеню та відсіву з боку проїжджої частини.

Шляховому РБУ наказано провести ремонт шляхових бордюрів на визначеній ділянці вулиці Транспортної. Про закінчення робіт редакцію газети буде повідомлено».

I. ПРЕЛЮД

— А ФЕДОРОВ уже не комсорг... Та не дуже й давно... Але точно, переобрали...

Скажу ширі — спершу я не зміг розібратися у своїх емоціях від такої звістки. Переобрали? Чому? Де ж Сергій тепер? Ким? А на його місці хто?

Час пояснити, звідки така навала почуттів стосовно однієї людини. Допоможуть у цьому, між іншим, формальна логіка, а що попередні публікації про знам'янських залізничників взагалі і вузлове локомотивне депо зокрема.

Отже, залізниця. Звісно, є тут ще чимало й проблем. А раз так, то є місце й тим, хто звалює весь цей тягар собі на плечі і — тягне. Кренчучи, щоразу поправляючи такий нелегкий «рюкзак», але — тягне. Бо вважає, що інакше не можна. Дехто, обережніший, переносить себе й сусідів, що це — ненадовго, тимчасово. Але тягне так само.

А є й такі, хто ладен якщо тлгнути щось, то лише варті тих зусиль. «Мансималісти», «вискочки», «нерозумні» (пом'якшений відповідник) — ці та подібні ярлики за очі, а то й демонстративно вголос чіпляють на спини їм, нетиповим, з прямою надією, що спитнутися, не витримують, програють. Коли ж таке настає (чом дивуватися, якщо зайдусь не підтримав, а майже саботаж!) — гучно паплюжать як такого, хто протиставив себе колективу, узявся не за своє діло... А там уже недалено й до «давно не відповідає посаді, що займає...».

Скажете, такого більше немає?

Бувало. Сталося.

Згідно закопіт логіки локомотивне депо увагу газети привертало і раніше. Хоча б тому, що Знам'янка — це перш за все залізничник. А залізничний вузол — це, у першу чергу, її технічний парк: локомотивне і вагонне депо. І остання ланка у цьому логічному ланцюжку — у депо найбільше молоді, хоч є потроху і у відділенні залізничної дистанції, і на самій станції тощо.

А далі логіка нам уже навряд чи допоможе. Бо впродовж кількох останніх років в силу різних обставин складалося так, що кожен з наступних комсоргів локомотивного депо не втримувався на цій посаді довше якогось певного строку. Ледь «Молодий комунар» — за словами тоді ще беззмінного секретаря вузлового комітету комсомолу Валентина Жукова та першого секретаря міськомкомсомолу Миколи Давидова — брався підназначати ділові та організаційські якості шойно обраного секретаря комітету комсомолу локомотивного депо, як зі швидкістю телеграфу вже ширилася чутка, що Станіслав Муленко, скажімо, вже знову «рядовий».

Причини? Звісно, «сімейні» та «особисті» напояті були завжди, але й неозброєним, як кажуть, оком неважко помічалася угодовство того ж вузлового та міського комітетів комсомолу — «що ж, ми тебе розуміємо, не можемо — не спливатимемо...» чи в тому ж тоні. Комсоргів із солідним стажем, між іншим, не було й в інших підрозділах вузла, звісно-виборчі кампанії вносили на загальний огляд щоразу повних хлопців і дівчат. Але «найспецифічнішим» влажалося і вважається псе-таки локомотивне депо.

Що ж, причини причинами, а час ішов. Мінявся епітанський склад, мінялися його активісти. Бюро міськомкомсомолу надіяло найширшим повноваженнями чергового «спротивника» на локомотивному фронті, благословляло його на ударні справи і в палії хоч на рік перепочинку... полетіло ставило крапку в протоколі.

Якщо досить очевидний після сказаного вище висновок не напрошується

так, допоможемо читачеві сформулювати його. Ну звичайно ж — з усіх кіпців виглядали комсорга саме з отих максималістів і «нерозумних», хто бухав і тягнув! Але — і дотягнув-таки хоч до найближчої віхи. Не будемо краснорядити — таке покликання чекали від нового комсорга далеко не всі, багатьом, якщо по правді, то трошки й байдуже було: Муленко в бігах ще рік збиратиме на збори, до адмінбудинку за поворотним кругом, чи якійсь Проценко або Федченко. (Тим не менш ця більшість бадорю уповноважувала та визначала обов'язки для комсорга локомотивного депо як такого — агітація утримувалася на стабільно високому рівні). Пізнали тактику? Так, так — «давай, голубе, берись. Але хай тільки спиткнешся».

Лідера у справжньому розумінні все не було. Будемо підвертати і тут: він все пік сам не висував свою кандидатуру. Бо недобровільно «обирання» вже само по собі сприймалося як вимушене доручення, а воно відомо, яка віддача від примусу...

Тому так схвильовано писала наша

голий вазі добору кадрів: за час, що минув з моменту його обрання, Сергій-таки добре по-добав про дійсно якісний склад свого комітету комсомолу.

Додамо і той логічний факт, що й він сам мав можливість, та й не поодинокі нагоди, зрештою, як член вузлового комітету комсомолу краще знайомитися з якимись додатковими нюансами в його роботі. Більше того: можна припустити, що тимчасове виконання ним функцій вузлового секретаря В. Жукова було наслідком не стільки вимушеної необхідності, скільки оцінкою його справді ділових та організаційських якостей. Це та інше — а в сумі народжувався хороший комсомольський працівник.

Тому, коли В. Жуков зазирився з вузла, певно, великих вагань (у нього особисто — теж) щодо кандидатури наступника не було — С. Федоров, Пилип з резервом по депо теж залишався яким: А. Дяков майже протягом

ДРАМА

за поворотним кругом

газета про наслідки чергових звітів і виборів у цьому депо. Вони вперше (зі слів самих депітатів) прийшли дуже ширі і по-діловому. Тому так неупереджено, з надією, яку важко було приховати, слідкував «Молодий комунар» за першими кроками нового комсорга. Чому? Бо Сергій Федоров (а це і був він) вперше з-поміж усіх своїх попередників із самого початку чітко висловив свою програму роботи. Він не міг не мати на це право: до обрання секретарем працював сюрсаром по обслуговуванню локомотивів, був групкомсоргом і, кажучи навіть обережно, непогано знав як піробничі, так і суто спільнотні бід депозитів.

І, нарешті, наше останнє «тому»: непрості перші сторінки біографії нового комсорга неформальним чином були і такими не здавалися, бо у Сергія з'являлося все більше прихильників. Явних, доброзичливих — тих, хто відтепер уже не лише підтримував його починаючи, але й ширі брався допомагати. А чи не про це мріє ледь не кожен другий серед вождів? «Молодий комунар» пинався за потрібне знайти й інших з цими першими справжніми кроками комсорга. Писали ми і про «шестест», який пішов від його міцної, можливо, часом і різкої руки в питанні з вибухами без апатії та тими, хто не став на облік. Про тактику розумних компромісів в організації і проведенні зборів та засідань комітету комсомолу. Про справжню роботу депозитів КМК. Про відродження авторитету оперативних комсомольських загонів дружинників у депо, про живінку в організації змістовного дозвілля... Зображене збоку, воно своєю безсторонністю й дойшло до зображення (навіть до всім нам внутрішнього), але суті своєї не міняло: спійок обростав новим змігом.

У переліку добрих справ С. Федорова ми не дарма наголосили на першочер-

усього часу секретарювання був його діловий заступник, тож на посаді вже самого секретаря почувався б досить пенно. Схвально поставилися до кандидата й у міськомі, пройшов співбесіду С. Федоров також в обкомі комсомолу.

II. ДРАМА

А на третьому засіданні вузлового комітету комсомолу Сергія Федорова... не обрали.

Збіг обставин?

Валентина ФОМЕНКО, зав. сектором обліку членів ВЛКСМ Знам'янського залізничного вузла: Засідання було кілька. Перше перенесли через невяку ще одного кандидата — Володимира Сокирка, друге — через парну кількість членів комітету. А вже на третьому голосували повинні складом. Як? Таємним голосуванням, звичайно! Усе, як слід, демократично... Мені особисто небагато, з яким секретарем доведеться працювати, і через це не скажу, за кого віддала голос...

Олена БОНДАР, інженер проектно-кошторисної групи відділення залізничної, секретар комсомольської організації: Робити якісь узагальнення прав не маю — комсоргом всього перший рік. Але знаю напевно, що практично весь склад вузлового комітету комсомолу теж новий, люди також допрацьовують свій перший рік комсоргів... А тому пригадує точно — таке вийшло й попереднє обговорення кандидатур: говорили абстрактно, обтічно, взагалі... і ні про що. Якщо не починалося, по суті висловлювався лише М. Давидов. Так що заперечень як щодо особи Федорова, так і, тим більше, Сокирка з точки зору їх ділових якостей і буття не могло. Ми практично не знали ні того, ні іншого... Так, стихійність напевно була...

— Олено, а як же вам працювати з людиною, яку ви не знаєте ні з якого боку?

— Мабуть, важливо не це — подивимось, як Володя себе проявить в роботі потім...

М. ДАВИДОВ, перший секретар Знам'янського міськомкомсомолу: Нам потрібен був би такий, працівник на вузлі, як Федоров. Але ж вирішує колектив! Демократично!

— Якщо навіть колектив сліпий?

— Подивимось. Будемо допомагати новому комсоргу як зможемо.

С. ФЕДОРОВ: сюрсар: Не буду приховувати — для мене це драма. Та про який кар'єризм мова! Треба ж називати речі своїми іменами: безталантий просто лється внище, аби пнутися, а решта ж людей просто не вміє стояти на місці! Ось і я той час, що залишився до закінчення комсомольського віку, хотів використати найпродуктивніше. Я ж не починав би на вузлі все спочатку, а продовжував би зроблене у себе в депо... А тепер що ж...

* * *

Мені залишилося хіба лиш в дечому доставити крапки над «і». Звичайно, після білки нуланами не махають, тож ці думки хай стануть спробою пошуку істини і приводом для висновків на майбутнє. Міськомкомсомолу (особливо останнім часом) піддається гострій критиці за незадовільну роботу з кадрами. А так триває за наслідки «виборів», про які йшла мова, досить реально.

Уточнимо чому. Демократія — річ неоднозначна, її легко спотворити до місництва та міжособисті, і тому вже є подібні приклади, на жаль. У нашому випадку залізничники зручно примостилися вилучно для ВЛАСНИХ ЗРУЧНОСТЕЙ під парасолькою демократії, повністю зигнорували суть і, головне, механізм справді демократичних виборів. Фальшиво звучали застереження, що «в нас, як на «РАФі», «ВАЗі», що обирали в дебатах. Дебатів і обговорення не було, нічого лунавати. Претендентам не було жарно від відвертих питань прав минуле і плани, бо питань таких не було. Гірше всього, що від відповідальності за голосування не було жарно комітетикам. Вони забажали тишенько, потайки поставити галочки і хрестини напроти прізвищ КОГОСЬ ТАМ у списках, а потім так само з потупленими поглядами пішли геть. Невже ще й сьогодні можна свідомо допускати таку халатність?

При висуванні кандидатур за претендентів проголосувала більшість: за С. Федорова — спілчан у локомотивному депо, за В. Сокирка — у пересувній машинній станції.

Із Федоровим зрозуміло. Не будемо ставити знану питання і навпроти прізвища другого кандидата — на новій посаді він ще не зробив нічого такого, щоб дістати оцінку. Але, але... Чудес, як відомо, не буває. Новий комсорг на чолі такої чисельної організації повинен мати хоча б якийсь мінімум досвіду. А у Володимира — невеликий стаж виконання доручень групкомсорга ще під час навчання у вузі. Чи цього досить, щоб не лише міцно стати на ноги, але й рвучко повести вперед велику організацію? Навряд. Недивним, навіть природним тому здалася мені його прохання не затверджувати комсоргом, дати можливість принаймні рік попрацювати заступником. А комітет комсомолу наче назло — «на тобі, хлопче, викручуйся, як зумієш»...

Хто ж буде судити між псевдодемократією і справжнім поступом вперед, яким у двобій почався у травні цього року на Знам'янському залізничному вузлі? Міськомкомсомолу? Чи сама первинка?

І. КУЦЕНКО.

М. Знам'янка.

На сторінках «Молодого комунара» — прем'єра рубрики «Розповіді про героїзм». Життя країни, як і будь-яке життя, вимірюється роками. Сімдесят героїчних літ... Вони вмістили в со- Комсомольськ-на-Амурі та Дніпропетровськ, Турксіб, великий подвиг у Священній війні радянського народу з фашизмом.

Прекрасне минуле Радянського Союзу зберігається і примножується, передаючись від покоління до по- гір, трудиться на ударних будовах п'ятирічки, підні- мався до космічних висот, варить сталь, вирощує хліб, навчає дітей, несе службу по захисту священ- них рубежів Вітчизни, виконує свій інтернаціональ- ний обов'язок.

Герої живуть поруч з нами. В єдиному строю ге- роїв стоять представники всіх націй і народностей Радянського Союзу.

Пишіть до газети, розповідаючи про своїх батьків і те, хто йде на подвиг сьогодні. Розповідайте про героїзм, адже найяскравіші його приклади повинні стати загальним надбанням.

ВЕРЕСЕНЬ І ВСЕ ЖИТТЯ

мійський ре- жим, відчуття власної само- стійності роб- ляють добру справу — юнак перетворюється в мужчину.

— Ким би я був нині, якби доля не розпо- рядилася саме так? — немов запитує сам се- бе Валентин. — Якби не дво- лося відчуття радості від по- садженого під палючим аф- ганським сон- цем деревця? Якби жадучий біль серця

трібнішим.

Через тиждень Кон- дреску наздогнав своїх товаришів у Кабулі, і вже разом з ними прибув на місце постійної служби в Шиндант. Місцевість ця гористо-пустельна, а спека просто нестерпна. Велика кількість шосейних доріг, кишлаків. Як відрізнити: хто тут друг, а хто ворог? Небезпека — поруч.

— І досі не можу забу- ти свого першого чергу- вання по охороні мосту через річку. — пригадує Валентин. — Тільки-но змі- нили попередній наряд, почалась стрілянина. Ніч і спалахнуло, наче зір- ки, що падають з неба... Душмани стріляли з чи- малой відстані, мабуть, підійти ближче не нава- жуналися, але перші по- тріпали. То було перше чергування в бойових умо- вах.

У червні вісімдесят чет- вертого сержант Вален- тин Кондреску писав у заяві до партійної органі- зації дивізії: «Прошу прийняти мене до лав Ко- муністичної партії Радян- ського Союзу, партії ве- ликого Леніна...».

Батьківщина, Широкі твої простори, та почи- нається ти з речей цілком конкретних — отчого по- рога, берізки під вікном тощо. Для кожного з по- колінь радянських воїнів- інтернаціоналістів слово Батьківщина містить свій особливий смисл. Мабуть,

це ведеться ще з часів Ісханії та Халхін-Гола.

...Розвідка доповіла: в кишлаку Синвах знаходи- ться банда на чолі зі сво- їм керівництвом. Завдан- ня — вибити душманів з кишлака, який став своє- рідним укріпленням пунк- том ворогів.

Лише третя атака до- зволить нашим підрозді- лам увійти до вузьких ву- личок улоговини. Змовкли постріли, причаїлися во- роги. Тина після затиш- ного бою здавалася чи- мось неймовірним.

Поруч з Валентином — Василь Пісін з Іваново, а також Олег (його прі- звища Кондреску не па- м'ятає, той прийшов до роти в числі новобранців). А попереду — лабіринт, з кожного віконця котрого, з кожного даху тебе мо- жуть вкунти свинцеві осі смерті.

— Справжнє пекло, — мовив хтось із хлопців.

Як луна на ці слова пролунала кулеметна чер- га. Впав тяжко поране- ний в груди Олег. А ще через якусь мить кілька куль впилися в тіло Васи- ля — трохи нижче серця. Кондреску кинувся на допомогу хлопцям, та йо- го шлях попередила лі- нія, прокреслена кулемет- ною чергою. Швидко отя- мився від шоку і перетнув лінію смерті. А далі, вже нічого не пам'ятаючи, ки- нув своє тіло до віконця, з якого лився свинець. Вогневу точку було по- давлено...

Після Афганістану ка- валер бойового ордена, молодий комуніст Вален- тин Кондреску залишив- ся в строю, змінивши свій армійський пост на служ- бу в органах правопо- рядку.

Після служби Валентин поспішає додому. Його чекають дружина Юлія та маленька Маринка. Че- кають його і підручники, за якими він засиджується допізна (думає цього ро- ку поступати до Дніпро- петровської школи мілі- ції).

— Треба навчатися, — твердо каже мій співбе- сідник. — Бо ми без постійної готовності і вмі- ня захистити Батьківщину від ворогів?

Так само як і Батьків- щина — без своїх вірних синів.

С. БОНДАРЄВ.

Фотопослуги...

в бібліотеці

У найбільшій в області науковій бібліотеці імені Н. К. Крупської 23 тисячі читачів мають у своєму розпорядженні 700 тисяч примірників книг, журна- лів, газет, платівок. Шо- року це багатство зростає ще на 35—40 тисяч нових придбань, якими корис- туються на абонементі в кількох читальних залах.

Саме тут студентам і спеціалістам часто дово- диться звертатися до од- них і тих же видань (ча- сом рідкісних) або по- кілька разів працювати з літературою, екземпляр- ність якої обмежена, і че- рез це додому вона не видається. Відмовляти чи- тачам жаль, а допомогти ніяк. Частково вихід зна- йшли — це фотокопія. Во- на допомагає зекономити час любителям поезії і музики, які годинами пе- реписують улюблені вір- ші, пісні і ноти.

А винахідникам і раціо- налізаторам, молоді, яка займається технічною творчістю, часто буває потрібно мати під рукою схеми чи креслення, на- друковані у книзі чи жур- налі.

Ось тут і стає в нагоді новий вид платних по- слуг, запроваджених в бібліотеці з нового року.

У спеціальній лабораторії (на 4-му поверсі) в се- реду і суботу приймаю- ться замовлення від на- селення, організацій і ус- танов на різноманітні ви- ди фоторобіт, більшість з яких не випускаються у фотоательє міста. А са- ме — технічні репродук- ції, тобто, перезйомка будь-яких текстів з книг, нот, схем, креслень.

Виконуються також ви- їзні замовлення: фотогра- фа можна запросити до- дому, в установу чи ор- ганізацію, де є потреба сфотографувати якусь па- м'ятку для трудового ко- лективу подію, зробити на робочих місцях знімки для Дошки пошани чи в- стінну пресу, сфотографу- вати цікаві масові заходи в закладах культури і т.п.

Бібліотечна фотолабо- раторія приймає також за- мовлення на друкування фото з негативів, прояв- лення чорно-білих плівок, зарядку і розрядку ка- сет, художнє фото, дає консультації тим, хто вчи- ться фотографувати.

За тиждень виконується будь-яке замовлення, а плата береться за готову продукцію.

Замовники задоволені фотопослугами в бібліо- теці.

А. КОРИНЬ, редактор обласної на- укової бібліотеки іме- ні Крупської.

Хоч листа й не було надруковано

Молодь смт Устипів- ки скаржилася на пога- ну роботу районного бу- динку культури. З відді- лу культури Устипів- ського райвиконкому нам повідомили:

«БК було закрито службою пожежнагля- ду. Зараз проведено ре- монт електромережі, спе- ціальну обробку дерев'я- них конструкцій. На час ремонту БК відкрито літ- ній танцювальний майданчик».

Пенсіонери обласного центру у листі до ре- дакції писали: «У цент- ральному гастрономі № 1 обласного центру у м'я- сному відділі постійно обраховують покупців. Чому б не поставити у

такому відділі електрон- них ваг, щоб покупці не сумнівалися у чесності продавців?».

Копію листа ми на- правили в обласне у- правління торгівлі. Від- повідає заступник на- чальника управління А. К. Степанчук.

— Лист пенсіонерів об- говорено в колективній га- строному № 1. Продавці м'ясного відділу супоро попереджені, що у випад- ку виявлення фактів об- рахування будуть кара- тись дисциплінарно аж до зняття з роботи.

Електронні ваги в цьо- му відділі встановлені. Протягом другого квар- талу ваги з'являться і в інших відділах.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Кіровоградська взуттєва фабрика спеціалізується по випуску моделей дитячо- го взуття для різного віку. За період з початку року по травень підприємство випустило понад план 50 тисяч пар взуття на суму 70 тисяч карбованців. За ра- хунок оповнення асортименту на три чверті найменувань лише в цьому році фаб- рика освоїла випуск 36 нових моделей.

На знімку: заготівельниця закрійного цеху № 11 Тетяна СИВОРОТКІНА (на знімку зліва) закінчила Кіровоградське СПТУ № 14. Але відтоді, як працює на підприємстві, вже освоїла всі операції у своєму цеху, по праву очолює ком- мунальську групу бригади заготівельників; з початку року члени КМК, де бригадиром З. Кріпак (групкомсорт Т. Шатевин), виходили переможцями соцзмагання серед комсомольсько-молодіжних колективів фабрики.

Фото В. ГРИБА

734 N. 712 Twp. 22 S.